

Et drop til godt en milliard

aug 8, 2020 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen
DBU Diplominstruktør og
medlem af DBUs lovgruppe
samt klummeskribent

Det er en lidt mærkelig uge: de fleste nationale turneringer er nået i mål, og det er først her sidst på ugen, at Europa League og Champions League genoptages i deres amputerede format.

Onsdagskampene i Europa League (med blandt andet FC København og Basaksehir) når jeg ikke at få med, så dem tager vi i næste uge sammen med de andre, der kommer til, hvis der skulle ske noget spændende.

Men det betyder jo ikke, at der ikke sker noget. Tirsdag havde vi playoff-kampen mellem Brentford og Fulham om den sidste ledige Premier League-plads, i år oven i købet med betydeligt dansk islæt på Brentford-siden. Man har kaldt det for den dyreste kamp i verden, al den stund er er en forskel på et eller andet sted omkring 1,3 – 1,5 milliarder kroners forskel på, om man bliver i Championship eller rykker op i Premier League. Jeg har set lidt varierende tal, og det kan søreme heller ikke være let at gøre helt eksakt op med alle de nuller. På det noget mere ydmyge plan er playoff-kampene noget af det, som jeg virkelig kommer til at savne

med den nye turneringsstruktur herhjemme. Ikke fordi det normalt er specielt fremragende fodboldkampe, men der er traditionelt elementær spænding og drama for alle pengene, selv om det heldigvis ikke er hver gang, at det ender i spytklat og halsgreb.

Men kampen mellem Brentford og Fulham, som formentlig mange af læserne har fulgt med i, blev jo en rigtig neglebider. Ikke fordi kampen i sig selv var noget at skrive hjem om – her kom den gamle revyvisse 'Det er nerverne altsammen' virkelig til sin ret – men der var alligevel to ting, som jeg bed mærke i. For det første blev selve kampen afviklet helt udramatisk og uden de store protester eller følelsesudladninger. Jo, bevars, der var da de obligatoriske småskærmydsler, men slet ikke på det niveau, som man kunne forestille sig med de penge, som var på spil. Man kan sige, at det manglede også bare, når man havde sat Englands vel mest rutinerede dommer, Martin Atkinson, til at lede slagets gang, men det er omvendt set mange gange før, at spillerne ikke vil lege med. Atkinson ledte det hele igennem på vanlig rolig vis, der blev lagt en høj linje, som spillerne accepterede, og han

var der som et søm, når der en ejælden gang var optakt til lidt drama.

Men det er selvfølgelig Fulhams føringsmål, der stjæler overskrifterne (og ligeledes har givet klummen her dens overskrift). Det er bestemt ikke for at tale selve scoringen ned, for det er genialt af Joe Bryan at spotte målmandens mildest talt uheldige placering og tage chancen på et frispark vel 35 meter fra mål og ude i siden. Det er helt oplagt, at målmand David Raya ligesom alle andre forventer, at der kommer et indlæg mod én af de talrige Fulham-spillere, men placeringen så langt ude i feltet og så skævt for mål er jo at invitere til øretæver. Her var der i hvert fald ikke nogen Plan B. Raya havde også tidligere i kampen – senest ganske få sekvenser før det famøse frispark – gjort sig bemærket ved, skal jeg kalde det en meget offensiv spillefacon. Det ser godt ud, når det lykkes, men katastrofen er der til gengæld også, når det går galt. Raya har i den grad fået det glatte lag på de sociale medier, og der er en del, der har haft en fest ved at manipulere ham ind i andre sammenhænge – en skæbne, der ellers kun bliver en vis amerikansk præsident og tilsvarende notabiliteter til del. Men der var – desværre for Brentford – ikke meget fake news over dette.

Jeg har ofte før sammenlignet målmandens rolle med dommerens eller linjedommerens. Man kan gøre alt rigtigt i 89 minutter, servere fremragende redninger eller kendelser, men det som rammer overskrifterne, og som vil blive husket bagefter, er det ene fejlgreb, der blev kampafgørende. Den aktion kommer til for altid at klæbe til Raya – på samme måde som de to drop i Champions League-finalen 2018 klæber til Liverpools Loris Karius, selv om det senere blev påvist, at han spillede færdig med en hjernerystelse (hvilket er en god lejlighed til igen, igen at understrege, at mulige hovedskader skal man altså tage alvorligt). Det kan synes dybt uretfærdigt, at man befinder sig i en situation, hvor man uden videre forventer det positive, mens

ethvert betydende fejltrin noteres med hård hånd. Men sådan er det at befinde sig på øretævernes holdeplads og som en form for sidste skanse med mulighed for at få direkte indflydelse på kampens resultat.

Mange mener, at en fodbolddommer må have en snært af det masochistiske i sig for at svinge fløjte eller flag og regelmæssigt blive skældt huden fuld, når noget går skævt. Men man skal nu også være af en særlig støbning for at påtage sig ene mand at bevogte en målåbning, som er 7,32 meter i bredden og 2,44 meter i højden. Det er faktisk rigtig meget – og første gang man stiller sig ind i sådan et mål, bliver man rigtig overrasket. Har man ikke mod på det, kan man jo prøve at måle et stykke snor ud bare for at få fornemmelsen. Så hatten af for målmændene herfra.

Det er måske heller ikke så mærkeligt, at mange stadig tror, at målmanden af samme grund – for at det ikke skal være alt for synd for ham – nyder en særlig beskyttelse. Det gør han faktisk ikke – bortset fra, at når han har kontrol over bolden med hånd eller hænder, kan ingen pille den fra ham på lovlig vis. Til gengæld skal han så skille sig af med bolden inden for seks sekunder, men det er anden historie. Men indtil målmanden har sikret sig bolden, må man i selve kampen om bolden man gøre alt det mod målmanden, som man også må mod de andre spillere på banen. Mange lider stadig af den forkerte forestilling, at målmanden nyder en særlig beskyttelse, når han er i sit målfelt (eller 'det lille felt', som nogle ynder at kalde det, selv om ingen kalder straffesparksfeltet for 'det store felt'). Nogle påstår endda, at målmanden er fredet inde i sit målfelt. Men målmænd må jages hele året – det skal bare være med godkendte våben. Egentlig er det ganske pudsigt, at misopfattelsen her stadig hænger ved, for det er godt en snes år siden, at særreglerne omkring målfeltet og målmandsbeskyttelse bortfaldt, efter at reglen havde penduleret noget frem og tilbage en 15-20 år. Den eneste

grund til, at man gider bruge kridt på at afmærke et målfelt, er faktisk, at man skal have et sted at tage målspark fra (plus en yderst sjælden detalje omkring indirekte frispark til angriberne begået i selvsamme målfelt).

Målmanden har så en håndfuld andre privilegier, som man næppe kan betegne som en beskyttelse. Han er den eneste spiller, som er nævnt med navn i fodboldloven, han har en særlig farve trøje på, så man kan se, hvem det er, der må tage bolden med hænderne i sit eget straffesparksfelt – og skulle han blive skadet under en straffesparkskonkurrence, kan han som den eneste blive erstattet af en spiller fra bænken, forudsat at holdet ikke allerede har brugt alle deres udskiftninger.

Målmænd har det ikke let, og derfor skal vi også huske at bære over med dem på en

mindre heldig dag. Gennem mange år – faktisk gennem hele fodboldlovens historie – har det primært været målmandens rettigheder, som man filede på, når man gerne ville have sat spillet hurtigere igang eller have mere effektiv spilletid. Det seneste par år har han så fået et par lunser kød retur i form af, at han ikke længere behøver at have begge fødder på mållinjen ved straffespark, men kan nøjes med den ene i det øjeblik, der sparkes. Og fra næste sæson slipper han med en påtale, første gang han bevæger sig for tidligt frem og redder – og først i gentagelsestilfælde (anden gang) koster det en advarsel. Det var også på det nærmeste umenneskeligt at forlange, at målmanden bare skulle forholde sig helt i ro, mens en straffesparksskytte kom tordnende frem mod en bold, der ligger 11 meter fra målåbningen på de 7,32 x 2,44 og endda måtte finte undervejs.. Jeg er glad for, at det ikke er mig, der står derinde...